

Piet Haegens, America

'Met alleen de kleren die ik aanhad, ging ik weg'

In de maanden oktober en november van 1944 werden er hier in de regio duizenden mannen door de Duitse bezetter opgepakt en te werk gesteld in Duitsland. Piet Haegens uit America was een van hen. Hieronder enkele fragmenten van zijn verhaal.

'Ik was zeventien toen ik op 17 november 1944 werd opgepakt. Mijn moeder smeekte de Duitsers nog om me thuis te laten, maar ik werd toch meegenomen. Enige tijd ervoor waren we geëvacueerd en in Horst bij een oom terechtgekomen. Midden in de nacht moesten we vertrekken en alles achterlaten. Er werden toen al regelmatig razzia's gehouden. Maar ik dacht door een korte broek te dragen en net te doen alsof ik een stuk jonger was, er wel onder uit te kunnen komen. Die morgen in november werd ik met verschillende anderen verzameld en per vrachtwagen naar Grubbenvorst gereden. Van daar uit gingen we te voet naar Venlo en midden in de nacht per trein naar Kaldenkirchen. De trein is toen beschoten door de geallieerden, daar zijn ook doden bij gevallen. Een man achter mij werd geraakt door kogels die door het treinstel heen boorden. Wij hadden het geluk dat we uit de wagon konden komen en konden vluchten. Ik ben in een beek gesprongen die zo diep was dat ik er tot mijn schouders in zakte. Die Engelsen schoten echter overal op. Samen met twee anderen heb ik toen geprobeerd naar de grens te komen. Een boer die we passeerden waarschuwde ons voor de Hitlerjugend die in de omgeving rondfietste, maar een van de twee mannen zei dat hij wist hoe we zo snel mogelijk thuis konden komen. Binnen de kortste tijd waren we echter al opgepakt en onderweg naar Wuppertal.'

Honger

'Wat me het meest is bijgebleven is de honger. We krijgen bijna niets te eten, een schep op je bord en dat was het. En voor mannen die moeten werken is dat veel te weinig. Dan waren er nog de luizen, die zaten echt overal. Als we 's avonds de kleren uit trokken dan bewogen ze van de luizen. En ik had maar één stel kleren, alleen de kleren die ik aanhad toen ik wegging. De meeste mannen gaven zich op om te werken bij een boer of bakker. Ik niet, ik gaf me op als bankwerker. We kregen allemaal een kaartje met een nummer. Ik had nummer acht. De vierde dag in het kamp moesten we 's morgens aantreden. De Duisters schreeuwden nummers en op een gegeven ogenblik riepen ze nummer acht. Van die hele rij mannen was ik de enige die naar voren stapte en mee moest. Ik werd naar de wachtkamer van het station gebracht en heb daar de hele dag moeten wachten. Ik had geen idee wat me te wachten stond. Uiteindelijk zijn we vertrokken naar Düsseldorf en verder naar station Derendorf, waar ik in de werkplaats gewerkt heb.'

Fluweel

'Hoewel je kon merken dat de Duitsers nog een grotere hekel hadden aan de Polen en de Russen, zaten er echte rotzakken tussen. Er was er één die bijna iedere dag tegen me zei: Pieter, dir erschiesen wir noch einmal. Je kunt je voorstellen dat ik vaak heb gedacht dat ik nooit meer thuiskwam. Maar alle 43 mannen uit America die opgepakt waren, zijn teruggekomen. Tijdens die maanden in Duitsland had ik gezelschap van een Belg, Joep Klaassen. Die durfde echt alles. Op een avond nam hij me mee naar een treinstel dat gerepareerd werd. De stoelen daar waren bekleed met mooi ribfluweel. Terwijl we door die trein heenliepen heeft hij van verschillende zittingen het fluweel los gescheurd. Dat geluid ging me door merg en been, en ik dacht dat de Duisters ons zouden pakken. Gelukkig is het nog goed afgelopen. Het stof, wat in die tijd erg waardevol was, was bestemd voor de Duitse vriendin van Klaassen.'

Leven ging verder

'In mei 1945 ben ik thuisgekomen. Terwijl ik met een fiets die ik op het station in Deurne gekregen had door de Peel fietste, kwam ik een bekende tegen van het dorp die me vroeg of ik geen sigaret voor hem had. Alsof ik zo maar een eindje aan het fietsen was! Na terugkomst heb ik wel mijn verhaal aan mijn ouders verteld, maar daarna ging het leven gewoon verder. Iedereen had genoeg aan zijn eigen problemen. Alles was kapot en men moest weer opnieuw beginnen. Een half jaar na mijn terugkomst kwam er via het Rode Kruis een brief aan die ik eerder geschreven had. Als ik niet was teruggekomen hadden mijn ouders ieder geval wel nog wat van me gehad. Hoewel het allemaal zestig jaar geleden is, herinner ik me het nog als de dag van gisteren.'